

РЕШЕНИЕ

№ 3613

гр. София, 27.05.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 29.04.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря М. Велева, като разгледа дело номер **9782** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.
Образувано е по жалба на Д. И. Г.-Б., ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу решение № РО - 647/29.09.2012 г. на директора на Столично управление „Социално осигуряване” /С./ при НОИ, с което е оставена без уважение жалбата срещу разпореждане № [ЕГН], протокол № 18 от 16.03.2012г. на ръководителя по Пенсионно осигуряване, с което е изменена личната пенсия на оспорващата за осигурителен стаж и възраст.

В жалбата се твърди, че осигурителният стаж на оспорващата е неправилно изчислен и неговата продължителност следва да бъде 27 години и 24 дни, а не, както е посочено в процесното разпореждане 25 години 7 месеца и 10 дни. Искане се от съда да отмени оспореното решение.

Ответната страна – директор на Столично управление „Социално осигуряване” /С./, чрез процесуалния си представител юрисконсулт С., оспорва жалбата като неоснователна и излага съображения за законосъобразност на оспорения акт. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От представените с административната преписка доказателства се установява, че Д. Г.-Б. е подала заявление за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо

заболяване с вх. № 05504437/ 28.07.2011 г., към което е приложила: трудова книжка № 2443, трудова книжка № 73, осигурителна книжка, удостоверения обр. УП-3 № 94445/10.06.2011г., обр. УП-3 № ЛС-06- 47/29.06.2011г., обр. УП-30 от 20.08.1991г., обр. УП-30 № 94-00-115/30.08.1991г., обр. УП- 30/20.08.1991г., обр. УП-3 № 04/29.04.2000г., обр. УП-3 № 30/12.08.2004г., обр. УП-3 № 01/12.01.2000г., обр. УП-3 № 08/29.07.2000г., обр. УП-3 № 2251/19.07.2011г., с които е удостоверен положеният осигурителен стаж от лицето. С разпореждане № [ЕГН], протокол № 6 от 05.08.2011 г., издадено от орган по пенсионно осигуряване, е отпусната пенсия в минимален размер. В последствие е издадено разпореждане № [ЕГН], протокол № 19 от 30.09.2011 г., с което е определен общ размер на пенсия 170,62 лв. Жалбоподателката е обжалвала така постановеното разпореждане пред директора на С.. В образуваното по нея административно производство по реда на чл. 117 от КСО е установено, че при изчисляването на осигурителния доход е допусната техническа грешка. Поради това е издадено процесното разпореждане № [ЕГН], протокол № 18 от 16.03.2012г., съгласно което осигурителният стаж на Д. И. Г.-Б. към датата на инвалидизиране – 06.06.2011 г., е 25 г., 07 м. и 10 дни. Определена е лична пенсия за инвалидност, считано от 06.06.2011 г., в размер на 142,88 лв. и лична социална пенсия за инвалидност – 27,74 лв., или пенсия в общ размер от 170,62 лв.

Разпореждане № [ЕГН], протокол № 18 от 16.03.2012г. е обжалвано от Д. И. Г.-Б. по реда на чл. 117 от КСО пред директора на С. с жалба вх. № ЖП - 603/10.07.2012 г.

С оспореното в настоящото производство решение № РО-647/29.09.2012 г. директорът на Столично управление „Социално осигуряване” е оставил без уважение подадената жалба. Решаващият орган е приел, че длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело положения след 02.09.1991г. осигурителен стаж с продължителността, претендирана от жалбоподателката, а разлики са налице по отношение на стажа, положен в периода 12.12.1977г. - 01.09.1991г. Посочено е, че съгласно представената трудова книжка календарната продължителност на времето от 12.12.1977г. - 02.09.1991г. е 13 години 7 месеца и 20 дни, докато заверката на осигурителния стаж е за продължителност 9 години 5 месеца и 4 дни. В трудовата книжка не е отбелязано използването на неплатен отпуск, който да оправдава такова значително разминаване. Ответният орган е приел, че трудовата книжка съдържа недостатъци при удостоверяването на правнозначимите обстоятелства, свързани с продължителността на осигурителния стаж. Посочено е, че в представените удостоверения обр. УП-3 е удостоверен положеният в К. по благоустройство стаж за периода 12.12.1977г. - 01.01.1985г., а от приложените удостоверения обр. УП-30 е видно, че лицето е полагало труд в чужбина в периода 31.07.1986г. - 07.09.1990 г. Административният орган е счел, че стажът в периода 31.07.1986 г. - 18.06.1987 г., удостоверен в УП-30 № 59/20.08.1991 г. е вписан и в обр. УП-3 № ЛС-06-47/2011г. Приел е, че същият може да бъде зачетен само веднъж и пенсионният орган е направил това на основание удостоверение обр. УП-3 № ЛС-06-47/2011г. Стажът в периода 14.08.1987г. - 22.11.1988г. е зачетен с продължителност 50% от трудовия стаж, на основание чл. 69, ал. 1 и 2 от НТППЗС, въз основа на отбелязването в удостоверение обр. УП-30 № 59/20.08.1991г. Поради това, директорът на С. е приел, че за разлика от представената трудова книжка № 2443, цитираните удостоверения обр. УП-3 и УП-30 пълно и точно отразяват полагането на труд от жалбоподателката в периода 12.12.1977г. - 01.09.1991г. и продължителността на осигурителния стаж, и въз основа на тях с обжалваното разпореждане е определен коректен размер на

осигурителния стаж.

По делото са приети доказателствата представени с административната преписка, както и доказателствата, представени от оспорващата. Представени са трудова книжка № 2443 и осигурителна книжка, издадени на Д. И. Г.-Б.. Представени са и удостоверения обр. УП-3, както следва: - обр. УП-3 № 94445/10.06.2011г., издадено от [фирма], с което е удостоверен периода 12.12.1977г. - 01.01.1985г., с продължителност на стажа 7 години и 19 дни; - обр. УП-3 № ЛС-06-47/29.06.2011г., издадено от [фирма], с което е удостоверен периода 01.01.1985г. - 14.03.1987г., с продължителност на стажа 2 години, 2 месеца и 14 дни, периода 01.08.1991 г. - 01.09.1991г., с продължителност 1 месец и 1 ден, както и периода 02.09.1991г. - 01.10.1991 г. с продължителност 1 месец; - обр. УП-30 от 20.08.1991 г., издаден от Министерство на външните работи с вписан период 08.08.1990г. - 07.09.1990г., с продължителност на стажа 23 дни; - обр. УП-30/30.08.1991г., издаден от Министерство на външните работи с удостоверени периоди 19.06.1987г. - 13.08.1987г. и 02.01.1989г. - 08.08.1990г., с обща продължителност на стажа 1 година 9 месеца и 2 дни; - обр. УП-30 № 59/20.08.1991г., издадено от [фирма] с вписани периоди 31.07.1986г. - 18.06.1987г. и 14.08.1987г. - 22.11.1988 г., с обща продължителност 2 години, 1 месец и 25 дни, в което е отбелязано, че е заложено 50% от трудовия стаж за времето на пребиваване зад граница, на основание чл. 69, ал. 1 и 2 от НТППЗС, приета с ПМС № 60/23.10.1980г.

На оспорващата са дадени указания във връзка с разпределението на доказателствената тежест с определение от 06.11.2012 г. С определение на съда от 11.03.2013 г. по делото служебно е допусната съдебно-икономическа експертиза с оглед необходимостта от изчисляване на осигурителния стаж на лицето през спорните периоди. В съдебно заседание на 29.04.2013 г. жалбоподателката е заявила, че не желае и няма да ангажира допуснатата от съда експертиза.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е решение № РО-647/29.09.2012 г. на директора на С., с което е оставена без уважение жалбата на Д. И. Г.-Б. срещу разпореждане № [ЕГН], протокол № 18 от 16.03.2012г. на ръководителя на „Пенсионно осигуряване” при С..

Оспореното решение е издадено от компетентен орган – главният директор на Столично управление „Социално осигуряване” – НОИ - чл. 117, ал. 1, т. 2, б. ”а” КСО и в предвидената от закона форма – чл. 117, ал. 3 КСО.

Основният спорен въпрос касае размера на осигурителния стаж, който е взет предвид от пенсионните органи при изчисляване размера на отпуснатата пенсия.

С оспореното пред ответния орган разпореждане е приет осигурителен стаж на жалбоподателката от 25 г., 7 м. и 10 дни. С оглед възраженията на оспорващата и въз

основа на представените по делото доказателства, следва да се приеме, че между страните е спорен стажът на лицето положен в периода 12.12.1977г. - 01.09.1991г. Стажът през цитирания период е удостоверен с трудова книжка № 2443, както и с удостоверения обр. УП-3 № 94445/10.06.2011г., обр. УП-3 № ЛС-06-47/29.06.2011г., обр. УП-30 от 20.08.1991г., обр. УП-30 № 94-00-115/30.08.1991 г. и обр. УП-30 № 59/20.08.1991 г. В трудова книжка № 2443 е отразено, че през посочения период жалбоподателката е работила в "К. по благоустройство", ДЦФ "Благоустройство и комунално развитие" и в ДФ "И.", като е удостоверена продължителност на трудовия стаж от 9 години, 5 месеца и 4 дни. На стр. 26 от трудовата книжка (л. 22 от делото) е отбелязан използван неплатен отпуск за периода от 15.03.1987 г. до 31.07.1991 г., което не е съобразено от ответника, който е приел, че в трудовата книжка не е налице такова отбелязване.

Съгласно мотивите в оспореното решение, осигурителният стаж на Б. е изчислен въз основа на представените в хода на административното производство удостоверения обр. УП-3 и обр. УП- 30. Установява се, че за спорния период 12.12.1977г. - 01.09.1991г., жалбоподателката има осигурителен стаж, както следва: - съгласно обр. УП-3 № 94445/10.06.2011г., издадено от [фирма], за периода 12.12.1977г. - 01.01.1985г., стаж от 7 години и 19 дни; - съгласно обр. УП-3 № ЛС-06-47/29.06.2011г., издадено от [фирма], за периода 01.01.1985г. - 14.03.1987г., стаж от 2 години, 2 месеца и 14 дни. Съгласно тези удостоверения общият трудов стаж на жалбоподателката за периода 12.12.1977г. - 14.03.1987г. е 9 години, 3 месеца и 3 дни.

С удостоверение обр. УП-30 № 59/20.08.1991г., издадено от [фирма], е удостоверен стаж на Д. Б. с обща продължителност 2 години, 1 месец и 25 дни за периодите от 31.07.1986г. до 18.06.1987г. и от 14.08.1987г. до 22.11.1988 г. В удостоверението е посочено, че е „заложено” 50% от трудовия стаж за времето на пребиваване зад граница, на основание чл. 69, ал. 1 и 2 от НТППЗС, приета с ПМС № 60/23.10.1980 г. Съгласно разпоредбата на чл. 69, ал. 1 от Наредбата за трудовоправното положение на задграничните служители /отм./ (л. 39 и сл. от делото), приета с ПМС № 60/23.10.1980 г. (необнародвано), на неработещата в чужбина съпруга на задграничен служител половината от времето, през което нейният съпруг е бил на задгранична работа се приравнява на трудов стаж III категория без внасяне на осигурителни вноски. Трудовият стаж се установява с удостоверение, издадено от съответното ведомство, в чиято система е задграничното представителство. От представената по делото заповед № 5933/15.11.1982 г. на министъра на външната търговия се установява, че Б. Н. Б. – съпруг на жалбоподателката, е назначен считано от 30.07.1986 г. до 31.12.1990 г. вкл., на длъжност „пълномощник III категория” на ВТИД М. при Посолството на Б. в Т.. От посочените доказателства се установява по категоричен начин, че съпругът на оспорващата е бил назначен на длъжност в Т. за период от 4 г. и 5 м. Поради това, неправилен и необоснован се явява изводът на ответния административен орган и на органите по пенсионното осигуряване, че стажът по удостоверение обр. УП-30 № 59/20.08.1991г., издадено от [фирма] с обща продължителност 2 години, 1 месец и 25 дни следва да бъде намален с 50% на основание чл. 69, ал. 1 и 2 от НТППЗС. Видно е, че в посоченото удостоверение е зачетен само 50 % от стажа в чужбина на основание чл. 69, ал. 1 от НТППЗС и от стажът на съпруга от 4 г. и 5 м. на съпругата е признат стаж от 2 год., 1 м. и 25 дни. Поради това, незаконосъобразно с обжалваното решение и потвърденото с него разпореждане № [ЕГН], протокол № 18 от 16.03.2012г., стажът

от 2 г., 1 м. и 25 дни е повторно намален с 50 %. В тази част жалбата е основателна.

На следващо място, от представените по делото доказателства се установява, че за периода от 31.07.1986г. до 14.03.1987г. Д. Б. има удостоверен осигурителен стаж както от [фирма] (УП-3 № ЛС-06-47/29.06.2011г.), така и от [фирма] (обр. УП-30 № 59/20.08.1991г.). Следователно, налице е дублиране в удостоверения осигурителен стаж от 7 месеца и 14 дни. След като са констатирали повторението на стажа органите по пенсионното осигуряване са зачели само веднъж стаж за посочения период - 7 месеца и 14 дни, удостоверен с УП-3 № ЛС-06-47/29.06.2011г., като стажът в чужбина по чл. 69, ал. 1 и 2 от НТППЗС за този период не е признат. До този извод ответникът и органите по пенсионното осигуряване са достигнали след формално тълкуване на представените удостоверителни документи, като не са извършили проверка в съответните дружества - осигурители за причините, поради които е налице дублиране в осигурителния стаж на лицето. Същевременно, ответният административен орган е направил констатации, които противоречат на събраните по делото доказателства.

Установява се от приложения по делото препис от трудова книжка (л. 22 от делото), че за периода 15.03.1987 г. – 31.07.1991 г. жалбоподателката е ползвала неплатен отпуск, който не се зачита за стаж по Кодекса от труда. Това обстоятелство не е отчетено от ответника, който изрично е приел, че не са налице данни за ползван неплатен отпуск. В тази връзка, следва да се има предвид, че чл. 70 от Наредбата за трудовоправното положение на задграничните служители (отм.) предвижда, че на съпругите /съпрузите/ на задграничните служители се разрешава неплатен отпуск за цялото време на отсъствието им от страната, който продължава до 30 дни след окончателното завръщане на техните съпрузи. В случая от отбелязването в трудовата книжка се установява, че оспорващата е ползвала неплатен отпуск считано от 15.03.1987 г., поради което преди този момент не би могло да се приеме, че жалбопотелката има трудов стаж по чл. 69, ал. 1 от НТППЗС. Поради това, настоящият съдебен състав приема, че в удостоверение обр. УП-30 № 59/20.08.1991г., издадено от [фирма], стажът който следва да се признае на оспорващата като размер е правилно изчислен, но периодът, за който е зачетен е некоректно посочен. След като лицето е било в неплатен отпуск считано от 15.03.1987 г., стажът по чл. 69, ал. 1 от НТППЗС следва да се зачете след този период, и по – точно в периода на неплатен отпуск от 15.03.1987 г. до 31.07.1991 г. Незаконосъобразен е формалният подход на ответника, стажът по чл. 69, ал. 1 НТППЗС удостоверен за периода до 15.03.1987 г. да бъде изключен от общия размер на осигурителния стаж. От доказателствата представени по делото се установява по категоричен начин, че за периода 15.03.1987 г. – 31.07.1991 г. оспорващата е била в неплатен отпуск и е имала качеството на неработеща в чужбина съпруга на задграничен служител, поради това и на основание чл. 69, ал. 1 от НТППЗС половината от времето, през което нейният съпруг е бил на задгранична работа следва да ѝ бъде признато за трудов стаж III категория. За да се избегне дублиране на трудовия стаж, което води и до ощетяване на лицето, какъвто е и процесния случай, трудовият стаж по чл. 69 от Наредбата следва да бъде признат за период, в който лицето е било в неплатен отпуск и не е полагало труд. Ответният административен орган е следвало да извърши преценка на така изложените обстоятелства, след като изиска по служебен път информация от осигурителя [фирма] относно това как е определен периодът, за който е зачетен стажът на Д. Б. по чл. 69, ал. 1 от НТППЗС и е посочен в издаденото удостоверение. Административният орган изобщо не е обсъдил въпросът как следва да се извърши разпределението на

трудовия стаж на съпругата на задграничния служител във времето, през което последният е бил на работа в чужбина. Като не е установил тези данни и не е събрал служебно допълнителни доказателства ответникът е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила – чл. 35 и чл. 36, ал. 1 от АПК. Така констатираните пороци са съществени и пречат възможността в настоящото съдебно производство да бъде установен коректният размер на осигурителния стаж на оспорващата през процесния период.

Поради гореизложеното, оспореното решение № РО - 647/29.09.2012 г. и потвърденото с него разпореждане № [ЕГН], протокол № 18 от 16.03.2012г., следва да бъдат отменени като издадени в нарушение процесуалните правила и на материалния закон. На основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката следва да бъде изпратена на ръководителя по Пенсионно осигуряване при НОИ за произнасяне по заявление за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване с вх. № 05504437/28.07.2011г. на Д. И. Б., като в хода на административното производство следва да бъдат изпълнени указанията по тълкуването и прилагането за закона, дадени с настоящия съдебен акт. На първо място, административният орган следва да отчете, че с удостоверение обр. УП-30 № 59/20.08.1991г., издадено от [фирма] е удостоверен стаж с обща продължителност 2 години, 1 месец и 25 дни, който представлява 50% от стажа в чужбина по смисъла на чл. 69, ал. 1 от НТППЗС. На второ място, административният орган следва да извърши служебна проверка и да изиска допълнителни доказателства от [фирма] относно обстоятелството как е определен периодът, за който е зачетен стажът на Д. Б. по чл. 69, ал. 1 от НТППЗС, като вземе предвид установеното по несъмнен начин, че неплатеният отпуск на лицето е започнал да тече, считано от 15.03.1987 г., т.е. преди този момент оспорващата не е имала качеството на лице по чл. 69, ал. 1 във вр. чл. 70 от НТППЗС.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 3-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на Д. И. Г.-Б., ЕГН [ЕГН], Решение № РО - 647/29.09.2012 г. на директора на Столично управление „Социално осигуряване“ при НОИ, с което е оставена без уважение жалбата срещу разпореждане № [ЕГН], протокол № 18 от 16.03.2012г. на ръководителя по Пенсионно осигуряване.

ОТМЕНЯ разпореждане № [ЕГН], протокол № 18 от 16.03.2012г. на ръководителя по Пенсионно осигуряване.

ИЗПРАЩА преписката на ръководителя на „Пенсионно осигуряване“ при С. – НОИ, като го задължава в едномесечен срок от получаване на преписката, да издаде административен акт по заявление вх. № 05504437/28.07.2011г. на Д. И. Б., при съобразяване с указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени с настоящото съдебно решение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението за постановяването му на страните.

СЪДИЯ: